

בס"ד, י"ג טבת, ה'תשי"א

דו"שבת בננים חברים מקשיבים לקולך, ומביא בה כ"ק מו"ז אדמו"ר (במאמר המשך למאמר דהסתלקות) ב' פירושים דלכאורה הם חפלים. פ"י א' דגנים היינו עוה"ז ויושבת בננים קאי על כנסת ישראל הנפוצה בגולה רועה בננים של אחרימ, מ"ם פשושבת בבתי כנסיות ובתי מדרשות, הנה חברים שהם מלאכי השרת, שנקראים חברים מפני שאין בהם לא קנאה לא שנאה ולא תחרות, מקשיבים לקולך. ופ"י ה"ב' הוא דגניק קאי על ג"ע ואף שיש בזה כמה מדריונות לאין קץ אך בכללות החלשים לב' מדר"י ג"ע החתחת וג"ע העליון, וחברים דלפעמים נשמה (א) מנשמה נאצלת פ"י, ויש לומר הדיוק בזה, דמשמענו אשר שייכות הנשמות וליי א"ן זה סתם שייכות אלא נשמה מנשמה נאצלת, ופ"י ענין אצ"י נח"ל (כד"ה כאתי לגני) שהוא גילוי החלם, היינו שהוא דבר אחד, הוא הוא אותו הדבר עצמו אלא שירד ונתגלה מהחלם, וכמו כחות הנעלמים שאד"כ ירדו ונתגלו מהחלם, ולכן אי אפשר לומר שהנחונה בהכריאה הוא בשביל עולם האצילות, דמאחר שהוא גילוי החלם זהו ירידה, אלא התכלית הוא עוה"ז החתחתו. וכמו"כ הוא בשייכות הנשמות הנ"ל שהוא ענין אצ"י וגילוי החלם.

א ולרובין שייכות ב' הפירושים, הנה מקודם לזה מבאר בהמאמר אשר כשהנשמה יורדת למטה ומחלבת בגוף, הנה אף שהגוף הוא מעלים ומסתיר, מ"ם ע"י עבודה מסיר החלם והסתר, ואדרבה ע"י ירידה והחלבתו זו הוא מתחיל ביתרון כח, והנה דיוק הלשון ואדרבה, הוא כמו שמבאר כ"ק רבינו זקן (אמה"ק סכ"ה) דברי כ"ק הבעש"ט בענין הנכס, פנח שעומד לגמדו ערל ב' ומדבר ומבלבלו, הנה לא זו בלבד שאינו ממשעל ממנו, ומחלל כמו שלא הי' מבלבל הערל, אלא עוד יותר ששועל בו חיווק והוספות כח שהמתכוון ענין גלות השכינה שנתחלשה בכח' גלות בתוך דבור זה המבלבל. נמצא שע"י בלבל זה מתעורר האדם יותר. וכן

א בהתפלה אא אדון העולמים (מענה לשון ע' 10) : נשמה מנשמה נאצלת וכעת באין זבוקה ונכריל בשלשלת חבוקה — וי"ל ג' הלשונות, כי היחוד בהשתחוות צ"ל ג"ל בל"ז (מ"ח סוכה ה'חודים, עיי"ג מאמר החושמות לר"ה מסאריש) והוה נשמה, וכעת באין (צומת מדות, רוח) וכברל בשלשלת (רוחם, מל', נמש').

ב הלשונות נאצלת זבוקה חבוקה, אולי ל"מ: דשייכות הנגיז וליי אשירית — מלמעלה"ט: בדרך אצילות — החקירות בדרך מקיף (עין חילוק דהביקו והחקירות ב"ה והי' עקב תר"מ, — ויש לקשר זה ג"כ עם חילוקי וחסלה, הורה אהרבהקת רוחא ברוחא מצות — ויטעו חובתקי.

ג כ"ה תגראת האמירות בתנא סכ"ה, אלא שמפי התעורור תכונ ע"ג, וא"כ מוצא גם באמה"ק צ"ל כל.

בוה הנו מוציאים לאור מאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א — ד"ה הישבת בננים, שנאמר בעת ההתעוררות, בש"ק פ' בשלת, י"ג טבת, ה'תשי"א.

המאמר הוא בהמשך וכסיום להמאמר ד"ה כאתי לגני יי"ד טבת, ה'תשי"א.

כ"ק אדמו"ר שליט"א הגיה המאמר הזה — שנושם ע"י אחר השומעים — והוסיף בו ציונים והערות הבאים בשולי הגליון.

ועד להפצת חסידות
ח אייר, ה'תשי"א, ברוקלין, נ.י.

התורה, ומקיימים את המצוות, ואינו מוכיר הנאים באופן קיום המצוות, נהגה מקשר ושקר, שקר העולם, לקרש, עצי שטים עומדים ומחכים או א"ס ב"ה עם העולם, אההפכה מן הקצה אל הקצה, דהנה אחד מצדו קשר הוא קשר, קשר יקדושה דעניני התקשרות, משאיכ' בלע"ז חרי לא קשרו קשר לכל אשר יאמר העם הזה קשרו, כי ענינים פירד והתחלקות אהל התקשרות יקדושה, חרי כולם נקראו חכרים, חכרים מקשים פירד והתחלקות כמו שהם למועלה, וגם הנשמות שכבר היו בנוף שיש בהם מעלה העברה שמצד הגוף כי השלימו בעלמא דין כל עבודתם, בכל הג' פירדושים של צבא הנ"ל, כולם באים להקשיב ולקבל קולם של הנשמות המלוכשים בנופים ואף שעדיין לא השלימו עבודתם, כי אף שהם נופצים בנולה ורועים בנגנים של אחרים, בכ"י רייסט מען זיר אף פון ועלט און מען נעמט מיט דעם גוף וגר"ב ונאים בבתי כנסיות ובתי מדרשות וקוראין את השמע ועוסקין בחורה, שח"ה"ע מסירה נפש ממשח, און דאס פארמאטמען נאר אין עוה"ו, ולכן הנה חכרים, גם הנשמות שבכ"ע"ס) מקשיבים לקולם, וגם הקב"ה אומר אני ופמליא שלי באים לשמור בקולך. והוה ימים יוצרו ולא לא כתיב ולו קרי"י שבכבודם עבודת הנשמה בנוף, אין גוף און מיטן גוף ממשיכים מלמעלה מן התשתלשלות בלמטה מן התשתלשלות, אחד בהם, שיהי' הוי' אחד ושמו אחד.

- ז) ישע"ה יב, ועיין ספרה כ"א
- ח) ראה תניא ספ"א.
- ט) שייכות ב' ופ"י בחכמים: מלאכים נשמות שבכ"ע — מוננת ע"ס הידוע שבכ"י שיקלו אותיות התורה והתמלה צ"ל הודרכותם ע"י המלאכים ובכ"י לתן: ומשק לתן (ראה וחיא כ"ב ח"ב ר"א ב, תו"א ד"ה י"ח כי מונות מומין, רד"ה צאינה וראינה התש"ח — קונטרס ח"א) ובשכ"ר זה גם המלאכים מקשיבים (ובואר בתורה שלום סייע פה ואל"ך).

מכאן ג"כ כ"ק אדמו"ר האמצעי (בחורה אור הענין הוא בקצרה אכל בחורה חיים פרשה זו נ"ח בא"יכות) בענין ויהי בשלה פרעה את העם, דהכוונה כוה הוא דלא זו בלבד שלא העלים והסתיר קליפת פרעה, אדרבה עוד סייע, וכמ"ש ופרעה הקריב ואיתא במדרש הקריב את לבן של ישראל לאברהם שבשמים, ועוד זאת שגם פרעה את העם, פרעה איז מיטגאנגאנען מיט דעם עם, היינו שגם ניצוצים שנפלו עמו עליו אתם, והוה ג"כ דיוק הלשון ואדרבה, היינו לא רק שהגוף אינו מעלים ומסתיר על הנשמה והיא נשארת במצבה כמו שאין העלים והסתיר, אלא אדרבה שיע"י העולם מוחלה, האדם מתחזק בחרון כח, והוה עיקר הכוונה בבחיאת העולמות אהבס"א ואתהפכא דהשטות דלע"ז און דעם קאן פון נה"ב און עניני עולם — לקדושה, ואף שמבואר בכ"מ דעשיית המצוות הוא כרי להסתף אורות באצ"ל, הנה כבר נ"ח לעיל דהעצמי שבוה הוא בעוה"ז, וכמ"ש כ"ק אדמו"ר הצ"צ וכ"ק אדמו"ר מוהר"ש שהאורות כמו שהם באצ"ל, הם כמוהוים בקופסא ולא זו בלבד שעיקר הגילוי, עיקר שכינה הוא בעוה"ז, וכמוהו"ל מבי"ק אדמו"ר (מהורש"ב) ג"ע בארובה פ"י ענין עיקר שכינה הנה עוד יותר מזה, מבאר כ"ק רבינו חזקן ופ"ה מבי"ק הרב המגיד, בפ"י מר"ל דע מה למעלה ממך, דע אשר מה למעלה, כל הענינים שלמעלה, ממך וכך הדבר תלוי.

ג) וזוהו ענין דהיושבת בנגנים, הנשמות היושבות בכ"ע התחתון ובכ"ע העליון, באים להקשיב קולם דנשיי למטה דהכוונה כוה הוא דגם הנשמות ג) כמו שהם למעלה קודם ירידתן בנוף, וגם אורן הנשמות שכבר היו בנות, שיש בהם המעלה שמצד עבודת הגוף, כי בזמן היותן בנוף הנה ימים יוצרו' וזו אור בהם, שהמשיכו האחד בהם השלימו כל עבודתם דעל שם זה נקראים ישראל צבאות. הוי' (מבואר במאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר ה"ל), דצבא יש בו ג' פירדושים: א' לשון חיל, היינו קבלת עול, ב' זמן קבוע היינו שבחן הקבוע להם משלמים כל עבודתם, ג' לשון צביות דפירדשו יופי, לא רק רצון כ"א יופי, הבא מפנימיות הכתר וגורם תענוגות, שעשי' נקראים צבאות הוי', וככ"ז הנה גם הם באים להקשיב לקולם של הנשמות המלוכשים בנופים, ואפילו אם עבודתם אינה עדיין בשלמות, לא בפ"י הוי' דצבא חיל שענינו קבלת עול, לא בפ"י הוי' דצבא זמן יומין שלימין ולא חסרון, ולא בפ"י הוי' דצבא יופי, וכמו שמסכים בהמאמר דכאשר לומדים תורה ואינו מוכר הנאים באופן לימוד

- ז) ראה לקיטת שה"ש צאינה וראינה.
- ח) ראה לקיטת שם, וס"ס שלח, ד"ה טוב לי וד"ה בידן אפקיד (כ"ס המאמרים — אלו"ש).
- ט) ראה תו"ח ויצא ד"ה ורחל היתה פ"א, לקיטת ואתחנן באור וידעת ספ"ג, ד"ה ותחמנה תעון חרסי"א.